

Verslag Polderbende 20 november 2022

Thema: Trekkers, blijvers en ander spul

Het is even wennen na al dat mooie, zachte herfstweer. Vandaag is het echt koud maar we zijn er goed op gekleed. We gaan op stap met de oudste kinderen en starten in Gendt bij de steenfabriek. Joes, een oud polderbendelid, gaat ook mee als begeleider. Hij is inmiddels 19 jaar en heeft het diploma Bos- en Natuurbeheer op zak. Als kleine jongen viel hij al op doordat hij zo goed kan kijken, hij zag altijd iets bijzonders: een dier, plant of spoor waar wij aan voorbij gelopen waren. Ook Bram uit Gendt, een echte natuurliefhebber gaat mee, hij heeft hetzelfde diploma als Joes. Bram kan naast goed kijken ook heel goed luisteren, allemaal kwaliteiten die we kunnen gebruiken bij de Polderbende. Terwijl we wachten op de laatste deelnemers stampen we onze voeten lekker warm.

Als we om ons heen kijken zien we een groot ijzeren gevaarte naast een grote berg met zand. Wat zou dat zijn? Na even nadenken komen de kinderen erachter dat het te maken heeft met zandwinning en dat er een transportbaan naar de rivier loopt waarop het zand rechtstreeks overgebracht wordt naar een schip aan de kade.

We trekken de ruigte in richting het water. Onderweg ziet Nine een bergje zand met daarin een holletje. Voor een muis is het te groot, we houden het op een hermelijn een prachtig diertje dat 's nachts actief is. We zouden weleens in zijn nest, bekleed met bladeren en gras willen kijken. Bij het water aangekomen speuren we naar vogels, daar kwamen we voor al is dat niet gemakkelijk op zo'n koude dag. Het is ook best moeilijk voor kinderen om door een verrekijker te kijken. De vogels zitten ver weg en de kleuren zijn niet zo goed te zien. De blauwe reiger is groot en gemakkelijk te herkennen, hij heeft zijn veren opgezet tegen de kou ook de grote zilverreiger is te zien. Verder nog smienten, grauwe ganzen, kolganzen, nijlganzen, aalscholvers, kuifeenden, wintertalingen en slobbeenden.

In de lucht horen we de roep van de buizerd en zien we de golvende vlucht van de witte kwikstaart, op de tak van een hoge boom zwiept een grote bonte specht. Ook de mezen kwetteren er nog op los. In de struiken klinkt het zachte getsjiep van de boomkruiper. Toch nog best veel waargenomen al krijg je op een mooie lentedag veel meer mee van al dat moois. Echt goed naar vogels kijken met kinderen blijft een uitdaging.

We trekken weer verder. Het wordt echt interessant nu, we vinden een opgang van bevers en zien vers afgeknaagde boomsnippers en nog niet zo'n beetje ook. Ze zijn van vannacht. Even verderop is een hele boomstam geveld, heel indrukwekkend.

We zijn in bevergebied, dat is wel duidelijk als we de grote burcht zien. Er liggen massa's takken op en hij is vakkundig dichtgesmeerd met modder, de pootafdrukjes zijn duidelijk te zien. Waarom zou de bever dat doen? De kinderen weten het wel. De takken zijn ter versteviging van de burcht en de modder houdt alles goed bij elkaar, ook is de modder een extra laagje tegen de kou. Voor de burcht in het water zijn de bevers flink aan het werk geweest om een wintervoorraad aan te leggen, daar is een enorme stapel takken verzameld. Die bevers kunnen er wel even tegen.

Joes tekent op de grond hoe een beverburcht eruit ziet. Als het hoog water wordt moet het gedeelte waar ze slapen droog blijven. Daarom wordt de burcht steeds hoger gemaakt. Ook wordt er een zgn waterslot gemaakt om te voorkomen dat er water in de burcht komt. Wat een knapperds toch!

Alsof het allemaal nog niet genoeg is zien we ook een grote speelplaats van de bever. Nog meer om geknaagde boomstammen, kuilen om in te rollen, hellingen om af te glijden. In gedachten zien we hier bevers lol hebben. Wat zou het toch gaaf zijn om dat allemaal eens echt te kunnen meemaken!

Opeens zien de kinderen dat het water aan de kant van de plas bevroren is. Daar moet op getrapt worden natuurlijk. Waren er eerder kinderen die klaagden over koude voeten, daar is niks meer van te merken. Wat toch een lekker geluid dat krakend ijs! Ijsbrand doet zijn naam eer aan. Hij houdt triomfantelijk een groot stuk ijs omhoog.

Zeer tegen de zin van de kinderen moeten we weer verder lopen, we hebben niet veel tijd meer want er moet nog een spel gespeeld worden aan het strandje.

Als we groepjes willen maken merken we dat Billy er niet bij is. Iedereen is ongerust. Uiteindelijk vinden we hem bij zijn moeder in de auto. Opgelucht en ook wel boos lopen we weer terug naar het strand waar het spel inmiddels afgelopen is.

Het spel was uitdagend. Hoe kom je in zo weinig mogelijk voetstappen per groep van de ene naar de andere plek. Door de twee groepjes werd volop geëxperimenteerd met hinkelen, grote voetstappen nemen etc. Na een tip van Bram hadden ze het door: in de voetstappen lopen van de ander (elkaar dragen werd ook geprobeerd, maar dan nog heb je dubbel zoveel voetstappen). Het werd 23-25, een klein verschil. Ondanks de kou was het toch een fijne tocht. Wij kijken alweer uit naar de volgende in januari. Eerst maar eens genieten van de

gezellige tijd die komen gaat. We wensen jullie alvast fijne feestdagen en een mooi natuurjaar in 2023.

Annelie

